

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) V. S. b) J. D.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2007, č. j. 106507/2007/KUSK-OŽP/MaG, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Honební společenstvo Vraňany**, se sídlem Legionářů 59, Praha 8, ve věci uznání honitby, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2009, č. j. 8 Ca 324/2007 - 102,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2009, č. j. 8 Ca 324/2007 - 102, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2009, č. j. 8 Ca 324/2007 - 102, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného (dále jen „stěžovatel“) ze dne 13. 8. 2007, č. j. 106507/2007/KUSK-OŽP/MaG, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 23. 5. 2007, č. j. 2451/ZP/06/LISV, a věc byla stěžovateli vrácena k dalšímu řízení. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že ze správního spisu vzal za prokázané, že Ing. A. Š. (celková výměra pozemků 108,5355 ha) podal přihlášku za řádného člena honebního společenstva Spomyšl, resp. Spomyšl - Daminěves dne 7. 9. 2001, že přihláška Ing. V. S. – žalobce a) (celková výměra pozemků 1,1571 ha) za řádného člena honebního společenstva LOVĚNA Spomyšl - Jeviněves není ani datována, ani podepsána, že JUDr. K. Š. (celková výměra pozemků 48,5114 ha) podal přihlášku za řádného člena honebního společenstva LOVĚNA Spomyšl - Jeviněves dne 24. 6. 2002 a že obec Spomyšl (celková výměra pozemků 7,3918 ha) podala přihlášku za řádného člena

honebního společenstva LOVĚNA Spomyšl - Jeviněves dne 1. 7. 2002. Městský soud dále uvedl, že ze žalobci předloženého seznamu pozemků sdružených do honebního společenstva Jeviněves a jejich vlastníků zjistil, že jako člen společenstva jsou rovněž evidovány Lesy České republiky Litoměřice (celková výměra pozemků 52,2189 ha) a Pozemkový fond České republiky Mělník (celková výměra pozemků 35,6537 ha). Městský soud následně odcitoval ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), a uvedl, že orgány státní správy myslivosti nejsou zákonem o myslivosti legitimovány k vedení řízení o registraci honebního společenstva ve smyslu § 20 tohoto zákona, pokud se jedná o honební společenstvo vzniklé podle dosavadních právních předpisů. Jsou pouze oprávněny požadovat po dotčeném honebním společenstvu doklady uvedené v § 69 odst. 2 citovaného zákona a ověřovat skutečnost, zda honitba dosahovala v souladu s § 69 odst. 1 zákona o myslivosti ke dni 31. 3. 2003 minimální výměry 500 ha. Zjistí-li přitom, že podmínky podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti nebyly v rozhodné době splněny, nevydávají rozhodnutí konstitutivní povahy, ale zjištěné skutečnosti mohou pouze deklarovat. Městský soud konstatoval, že pokud jde o přihlášku pana A. Š., kterou neakceptoval již správní orgán prvního stupně, neboť pan Š. se nejdříve přihlásil do jiného honebního společenstva, musel soud na základě listinných důkazů uvedených ve správním spisu přisvědčit stěžovateli. Pokud jde o dvě přihlášky JUDr. K. Š., zůstává tvrzení účastníků řízení sporným. Ze spisu bylo prokázáno, že se nejdříve přihlásil do honebního společenstva Vraňany a rovněž i do honebního společenstva LOVĚNA Spomyšl – Jeviněves, zda však posléze svůj souhlas se vstupem do Honebního společenstva Vraňany odvolal, resp. odvolal platně, nelze zcela přesně zjistit z listin založených ve správním spise. V inkriminovaném případě je nesporné, že podle platných právních předpisů nejmenší výměra honitby musí být 500 ha. Návrhu na uznání honitby lze vyhovět jen tehdy, pokud je k návrhu přiložen seznam vlastníků honebních pozemků, kteří jsou členy honebního společenstva, tedy těch osob, které se zúčastnily ustavující valné hromady. Přihlášky podané po datu konání ustavující valné hromady nelze akceptovat, neboť nejde o projevy vůle osob, jež by byly členy honebního společenstva. Rozdílná argumentace správních orgánů obou stupňů je možná, s ohledem na koncepci dvoustupňového řízení předvídatelná. Podstatná je argumentace obsažená v konečném žalobou napadeném rozhodnutí. Městský soud uvedl, že podle platných právních předpisů obce nemohly být členy honebního společenstva, neboť podmínka ručení člena za závazky honebního společenstva to vylučuje. Městský soud dále konstatoval, že správními orgány bylo kromě nedostatečné výměry honitby vytýkáno, že stanovy honebního společenstva Jeviněves jsou v rozporu se zákonem, a to bez bližšího zdůvodnění. Rozpor stanov honebního společenstva Jeviněves se zákonem byla jednou z odvolacích námitek, ale v žalobou napadeném rozhodnutí je pouze odkaz na právní závěry vyjádřené v dřívějších rozhodnutích. Takovéto vypořádání se s odvolací námitkou je nekonkrétní a pro soud nepřezkoumatelné, byť podle stěžovatele bylo rovněž jedním z důvodů pro odmítnutí registrace. Městský soud následně uzavřel, že z uvedených důvodů postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, ve které uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že mu soud

dal za pravdu v tom, že žalobci nezajistili ke dni konání ustavující valné hromady souhlasy vlastníků honebních pozemků se vstupem do honebního společenstva a s vytvořením honitby Jeviněves tak, aby jimi vlastněné pozemky dosahovaly minimální výměry 500 ha, potřebné pro vytvoření a uznání společenstevní honitby. Dále namítl, že důkazy, které navrhoval, se soud nazabýval, aniž by je odmítl. Mezi návrhy důkazů stěžovatel uváděl i pravomocná rozhodnutí o uznání honiteb s popisem jejich hranic a mapový zákres těchto honiteb v soutisku s žalobci navrhovanou hranicí honitby Jeviněves. Z důkazů je zřejmé, že navrhovaná honitba leží na území honiteb pravomocně uznaných dříve, než bylo skončeno řízení o uznání honitby Jeviněves. Jedná se o honitby Ledčice - Jeviněves I, rozhodnutí o jejím uznání nabylo právní moci již dne 26. 5. 2004, a o honitbu Vraňany, rozhodnutí o jejím uznání nabylo právní moci dne 13. 4. 2007. Stěžovatel dále namítal, že nezákonnost stanov přijatých na ustavující valné hromadě nebyla jediným důvodem pro odmítnutí registrace Honebního společenstva Jeviněves. Stěžovatel konstatoval, že soud zrušil jeho rozhodnutí z toho důvodu, že v něm nebylo dostatečně odůvodněno, v čem stěžovatel spatřuje nezákonnost stanov. To, v čem je spatřován rozpor stanov se zákonem o myslivosti, je odůvodněno v prvoinstančním rozhodnutí citací závěrů předchozího rozhodnutí stěžovatele ze dne 12. 5. 2004, na které se také odvolává rozhodnutí stěžovatele. Stěžovatel namítl, že pouhé odůvodnění nezákonnosti stanov nemůže přivodit pro žalobce příznivější výsledek řízení, neboť nezákonnost stanov a její odůvodnění je ve srovnání s dalšími důvody, pro které nebylo honební společenstvo registrováno a pro které nebyla honitba uznána, důvodem okrajovým, honitba by nebyla uznána a honební společenstvo by nebylo registrováno ani v případě, že by stanovy v rozporu se zákonem nebyly, nebo by jejich nezákonnost byla odůvodněna podrobně. I po novém řízení by nebylo možné rozhodnout jinak, než registraci honebního společenstva odmítnout a navrženou honitbu Jeviněves neuznat. Stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 8 As 31/2006 - 78, s tím, že Nejvyšší správní soud stabilně judikuje, že o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovést, že výrok rozhodnutí by byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo. V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítl, že nesrozumitelná je argumentace soudu ustanovením § 60 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, neboť ve správním řízení se nejednalo o uvedení honitby a stanov do souladu se zákonem o myslivosti, ale o návrh na uznání nové honitby a registraci nového honebního společenstva.

Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že při jednání u stěžovatele dne 2. 3. 2004 byla provedena kontrola dokladů a bylo konstatováno, že ke dni ustavující valné hromady přípravný výbor nepochybně disponoval 548,8 ha. Chyba ve stanovách byla opravena. Žalobci konstatovali, že k poznámce soudu, že přihláška pana Ing. V. S. [žalobce a]) není podepsaná ani datovaná, předkládají ofocenou svoji fotokopii. Přihláška pana Ing. A. Š. byla podána do honebního společenstva Jeviněves dne 1. 4. 2002 s pozemky v k.ú. Daminěves (87,7261 ha), k. ú. Spomyšl 12,3825 ha a k. ú. Horní Beřkovice 8,4270 ha. Vzhledem k tomu, že přihláška za řádného člena do honebního společenstva Spomyšl – Daminěves je datována 7. 9. 2001 podle zákona č. 23/1962 Sb., který byl zrušen zákonem č. 449/2001 Sb., je proto neplatná. Ve spise byla tato přihláška ponechána jen kvůli seznamu pozemků. K této přihlášce též patří potvrzení podepsané vedoucím ovocnářské výroby panem Ing. B. ze dne 14. 5. 2002, který na pozemcích hospodaří, v něm je uvedeno také další vysvětlení. Pan JUDr. K. Š. nepodal přihlášku do

honebního společenství Vraňany, podepsal pouze prohlášení, že v k. ú. Spomyšl vlastní pozemky. Prohlášení je neurčité a neplatné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vadu uvedenou v odstavci 3, k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Městský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), ve spojení s odst. 3 s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti. Podle zmíněných ustanovení soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí i v případě, vyjde-li tato vada najevo při jednání. Ač městský soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nesrozumitelnost, v odůvodnění rozsudku se otázkou nesrozumitelnosti vůbec nezabýval. Městský soud stěžovateli toliko vytýkal, že se nekonkrétně vypořádal s námitkou žalobců o rozporu stanov honebního společenstva se zákonem, pročez je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z odůvodnění rozsudku tudíž vyplývá, že ve skutečnosti bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu o tom, že napadené rozhodnutí bylo v rozsahu deklarovaného rozporu stanov honebního společenstva se zákonem nepřezkoumatelné. Podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona o myslivosti orgán státní správy myslivosti odmítne zapsat honební společenstvo do rejstříku a uznat společenstevní honitbu, jestliže předložené stanovy nesplňují podmínky podle § 19 odst. 6 písm. a) tohoto zákona. Ve stanovách musí být uveden název a sídlo honebního společenstva, zásady hospodaření a další náležitosti, stanoví-li tak zákon o myslivosti. Stěžovatel k námitce žalobců, že prvoinstanční správní rozhodnutí neuvádí žádné konkrétní důvody rozporu stanov se zákonem, v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že *„ke stanovám honebního společenstva podal stanovisko již v rozhodnutí ze dne 12. 5. 2004 s tím, že toto stanovisko je neměnné, přičemž schválené stanovy nesplňují podmínky zákona o myslivosti.“* Prvoinstanční správní orgán k vytýkanému rozporu stanov uvedl, že *„v odstavci 3.8. rozhodnutí stěžovatele ze dne 12. 5. 2004 je uvedeno, že stanovy honebního společenstva jsou v několika bodech v rozporu s ustanoveními zákona a že v závěru tohoto rozhodnutí je uvedeno, že schválené stanovy nesplňují podmínky zákona nejméně ve čtyřech bodech a jsou neopravitelné.“* Podle § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, který byl v dané věci aplikovatelný v souladu s ustanovením § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť návrh na zapsání honebního společenstva do rejstříku a uznání společenstevní honitby byl podán již dne 30. 12. 2002, je správní orgán v odůvodnění rozhodnutí povinen uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Byl-li jedním z důvodů nevyhovění návrhu tvrzený nesoulad stanov s podmínkami podle § 19 odst. 6 písm. a) zákona o myslivosti, bylo povinností správních orgánů v odůvodnění svých rozhodnutí uvést, v čem konkrétně a s jakými konkrétními ustanoveními zákona jsou stanovy honebního společenstva v rozporu. Vzhledem k tomu, že tak správní orgány nečinily, neobsahují správní rozhodnutí závěry, které by bylo možné v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí přezkoumat. Napadené

rozhodnutí je proto v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů skýtajících oporu závěru stěžovatele, že stanovy honebního společenstva nesplňují podmínky stanovené zákonem o myslivosti.

Nejvyšší správní soud se přes shora uvedené neztotožňuje s městským soudem v tom, že tato dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí mohla být sama o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Návrhu na zapsání honebního společenstva do rejstříku a uznání společenstevní honitby totiž nebylo vyhověno pouze z důvodu podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona o myslivosti, nýbrž také z důvodu podle písm. a) téhož ustanovení. Bylo totiž shledáno, že celková výměra honebních pozemků ve vlastnictví osob uvedených v seznamu členů nedosahuje výměry stanovené zákonem o myslivosti pro vznik společenstevní honitby. K tomu, aby bylo možné návrhu vyhovět, je podle § 20 odst. 4 zákona o myslivosti nezbytné, aby byly současně splněny obě podmínky zde uvedené. Celková výměra honebních pozemků ve vlastnictví osob uvedených v seznamu členů musí dosahovat výměry stanovené zákonem o myslivosti pro vznik společenstevní honitby a současně předložené stanovy musí splňovat podmínky podle § 19 odst. 6 písm. a) téhož zákona. Není-li splněna byť jedna z uvedených podmínek, není možné návrhu vyhovět. Z toho také vyplývá, že prokázání nenaplnění byť jedné z těchto podmínek skýtá dostatečnou oporu zákonnosti výroku správního rozhodnutí vydaného podle § 20 odst. 4 zákona o myslivosti. Dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tudíž nemohla být důvodem jeho zrušení, pokud městský soud neshledal nezákonným závěr stěžovatele o nenaplnění podmínky uvedené v § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti.

Posouzení otázky, zda v dané věci byla či nebyla splněna podmínka uvedená v § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti je otázkou, bez jejíhož vyřešení není možné dospět k závěru, zda napadené rozhodnutí bylo či nebylo vydáno v rozporu se zákonem. Odůvodnění rozsudku však neskýtá oporu závěru městského soudu o tom, že v dané věci nebyla splněna podmínka uvedená v § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti. Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť ohledně této otázky se městský soud nevypořádal se žalobními body žalobců. Podle § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s., je soud povinen v odůvodnění rozsudku krom jiného stručně a jasně vyložit, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. Napadené výroky rozhodnutí je soud povinen přezkoumat v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci v žalobě vznesli řadu konkrétně formulovaných žalobních bodů. Namítali především, že by bylo v rozporu s účelem zákona o myslivosti, aby seznam členů podle § 19 odst. 5 písm. a) zákona o myslivosti obsahoval pouze údaje o zakládajících členech honebního společenstva, pokud se ke dni podání návrhu seznam členů rozšířil, a že správní orgány nijak neodůvodnily, proč do celkové výměry honebních pozemků nezahrnuly pozemky Ing. A. Š., JUDr. K. Š., Ing. V. S., J. K. a J. K., R. M. a J. C. Žalobci taktéž podrobnou právní argumentací podpořili svoji námitku, že ustanovení § 38 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, nebránilo tomu, aby obec byla společníkem právnických osob. Žalobci dále namítali, že řádně doložili, že honební společenstvo bylo založeno

na ustavující valné hromadě dne 1. 7. 2002 s výměrou 602,2855 ha souvislých honebních pozemků ve vlastnictví jeho zakládajících členů, přičemž seznam členů zpracovaný podle § 19 odst. 5 písm. a) zákona o myslivosti byl prvoinstančnímu správnímu orgánu předložen a je součástí správních spisů. Žalobci také namítali, že správními orgány byl pominut rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2006, č. j. 9 Ca 170/2004 - 57, a že žalobcům nemůže jít k tíži přerušení správního řízení.

Městský soud v odůvodnění rozsudku nejprve uvedl, jaké skutečnosti zjistil z obsahu správního spisu, aniž by uvedl, jaký význam tyto skutečnosti mají ve vztahu k naplnění podmínky ustanovení § 24 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti. Dále odcitoval ustanovení § 20 odst. 4 zákona o myslivosti. Následně provedl výklad ustanovení § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, tj. přechodných ustanovení. Tato ustanovení se však na daný případ nevztahují, neboť honební společenstvo nevzniklo a honitba nebyla uznána před nabytím účinnosti zákona o myslivosti. Městský soud dále uvedl, že přisvědčil stěžovateli, pokud jde o přihlášku pana Š., který se nejdříve přihlásil do jiného honebního společenstva. Městský soud neuvedl, jaký má tato skutečnost význam ve vztahu k naplnění podmínky ustanovení § 24 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti, a zároveň neuvedl, na základě jakých ustanovení zákona nelze tuto přihlášku akceptovat. Ohledně přihlášky JUDr. K. Š. soud uzavřel, že tvrzení účastníků řízení zůstává sporným. Městský soud konstatoval, že *„návrhu na uznání honitby lze vyhovět jen tehdy, pokud je k návrhu přiložen seznam vlastníků honebních pozemků, kteří jsou členy honebního společenstva, tedy těch osob, které se zúčastnily ustavující valné hromady. Přihlášky podané po datu konání ustavující valné hromady nelze akceptovat, neboť nejde o projevy vůle osob, jež by byly členy honebního společenstva.“* Městský soud vůbec neuvedl, na základě jakých ustanovení zákona k tomuto svému závěru dospěl, odůvodnění ukončil větou, že *„podle platných právních předpisů obce nemohly být členy honebního společenstva, neboť podmínka ručení člena za závazky honebního společenstva to vylučuje.“* Městský soud se v této souvislosti nijak nevypořádal s podrobnou právní argumentací žalobců, ve které rozporovali správnost tohoto závěru správních orgánů, svůj závěr soud neopřel o žádná ustanovení právních předpisů. Na základě odůvodnění rozsudku městského soudu je nutné konstatovat, že se městský soud přezkoumatelným způsobem nevypořádal se žádným ze žalobních bodů. Většinu zcela pominul, ve zbytku neuvedl, jak věc posoudil po právní stránce, resp. na základě jakých ustanovení právních předpisů považoval jednotlivé žalobní body žalobců za liché, mylné nebo vyvrácené.

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou také námitku stěžovatele o tom, že soud zcela pominul jeho důkazní návrh. Stěžovatel v podání ze dne 30. 7. 2009 navrhl k prokázání svého tvrzení o tom, že návrh honitby se překrývá s již pravomocně uznanými honitbami, důkaz rozhodnutími Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 24. 3. 2003, č. j. 56/02/ŽP, a ze dne 17. 3. 2003, č. j. 66/02/ŽP, a rozhodnutím stěžovatele ze dne 19. 3. 2007, č. j. 18724/2007/KUSK-OŽP/Mag. Ústavní soud již v rozhodnutí ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>), uvedl, že *„takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí [§ 221 lit. c), § 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.], ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.).“* Městský soud neprovedl

důkaz stěžovatelem navrženými listinami, ani v rozsudku nevyložil, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, ač byly tyto listiny navrženy k prokázání nemožnosti vyhovět návrhu na uznání společenstevní honitby.

Městský soud pochybil také ve stanovení okruhu osob zúčastněných na řízení. V záhlaví rozsudku městský soud za osoby zúčastněné na řízení označil Lesy České republiky s.p. a Pozemkový fond České republiky, a to aniž by předseda senátu tyto osoby podle § 34 odst. 2 s. ř. s. vyrozuměl o probíhajícím řízení a vyzval je, aby ve stanovené lhůtě oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Zmíněné osoby se postavení osob zúčastněných na řízení v průběhu soudního řízení nedomáhaly. Městský soud tudíž pochybil, pokud tyto osoby označil za osoby za zúčastněné na řízení.

Nejvyšší správní soud neprovedl důkaz listinami navrženými ve vyjádření ke kasační stížnosti, tj. fotokopiepi zápisu z jednání u stěžovatele ze dne 2. 3. 2004, sdělením Ing. K. a fotokopii přihlášky Ing. S. – žalobce a), neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem, s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2010

Mgr. Daniela Zemanová.
předsedkyně senátu